

SARAH
MORGAN

*Een kleine
kerstleugen*

Vertaling Anne Jongeling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Sarah Morgan

Oorspronkelijke titel: *A Merry Little Lie*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Anne Jongeling

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobe Stock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1889 8

ISBN 978 94 027 7534 1 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2025

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

BECKY

Bij de balie op het vliegveld, te midden van veel te veel kabaal en veel te veel gestreste mensen, bedacht Becky dat ze Kerstmis eigenlijk minder leuk vond dan ze altijd had gedacht.

Normaal gesproken keek ze ernaar uit, maar dit jaar leek er niets normaal te zijn.

En dan ook nog dit.

Ze wierp een blik op het bord met de vertrekkende vluchten. Alles was rood, en geen gezellig rood van de Kerstman. Rood van geannuleerde vluchten. Rood in de zin van: jij gaat nergens heen.

‘Niet één?’ Ze klemde haar handen om de rand van de balie. ‘Zeg je nou echt dat er geen enkele vlucht is?’

‘Ja, dat klopt. Slecht weer. Het spijt me.’ De glimlach van de onberispelijk geklede vrouw bij de check-in was meer beleefd dan warm.

Becky nam aan dat het bij het uniformbeleid hoorde. Rok tot op de knie, gladgekamd haar, brede glimlach.

‘Maar dit is belangrijk.’ Anders was ze niet gegaan. Ze was bepaald geen liefhebber van familiebijeenkomsten. Maar het schuldgevoel schuurde, en niet zo zuinig. Temeer daar haar moe-

der vorige week nog had gezegd dat ze zich er enorm op verheugde om het hele gezin weer om de tafel te hebben. 'Ik móét naar huis.'

'Ik begrijp uw frustratie.'

Becky wist zeker dat ze er niets van begreep. Deze vrouw kon met geen mogelijkheid weten hoe ze er mentaal aan toe was. Waarschijnlijk was haar leven net zo ijselijk netjes geordend als haar kapsel.

Becky probeerde haar kalmte te bewaren. Ze mocht niet vergeten hoeveel geluk ze in haar leven had. Ze had een baan, een dak boven haar hoofd, ze was gezond. Niets om over te klagen. Dat er een storm in haar hoofd woedde, telde niet mee. Ze kon het haar broer bijna horen zeggen: 'Luxeprobleempjes, Becks.'

'En Edinburgh? Is dat een mogelijkheid? Ik heb een vlucht naar Newcastle, maar Edinburgh kan ook. Met de auto ben ik dan binnen een uur in Northumberland.'

'Er gaat geen enkele vlucht. Niet naar Newcastle, niet naar Edinburgh. Ik zou u graag willen helpen, maar helaas hebben wij geen controle over het weer.'

Waar had een mens nu eigenlijk wél controle over? Over bar weinig, wist Becky uit ervaring. Maar misschien kwam dat door haar chaotische, complexe leven.

'Ik moet naar huis, naar mijn familie.'

'U en nog miljoenen anderen. Het is Kerstmis en zoals ik al zei...' De vrouw herhaalde het heel vriendelijk maar met nadruk. '...stijgt er geen enkel vliegtuig op. Kunt u niet per spoor?'

'De treinen staken.' Het was alsof al het openbaar vervoer samenspande om haar kerstdagen zo beroerd mogelijk te laten verlopen.

'Misschien is het een optie om een auto te huren, maar dan kunt u beter voortmaken, want meer mensen zullen dat idee hebben. Als u mij nu wilt excuseren...' De geüniformeerde vrouw richtte haar glimlachje en haar aandacht op de volgende in de rij.

Becky beseftte dat ze eigenlijk sympathie voor haar zou moeten hebben. Een crisis in het openbaar vervoer zo vlak voor de feestdagen zou ieders voorpret een dreun geven en nu werd van deze stewardess verwacht dat ze duizenden radeloze en woedende reizigers geruststelde met niets anders dan charme en vuurrode lippenstift. Maar zij was te moe om het vereiste medeleven te voelen. En die houding van de vrouw beviel haar allerm minst. Hoe kreeg ze het voor elkaar om elk haartje op zijn plek te houden? Was dat een apart onderdeel van haar opleiding? Want wat Becky ook probeerde, haar haar was en bleef een onhandelbare bos krullen, daarom hield ze het kortgeknipt. Een dag had niet genoeg uren om die massa te wassen, te drogen en te stylen, zoals haar tweelingzus Rosie deed.

‘U snapt het niet. Als ik niet naar huis ga, zal het lijken alsof ik...’ Ja, waar zou het op lijken? Haar familie was onwetend van de ware reden waarom ze niet wilde komen. Niemand kende die. Zelfs Rosie niet. Het was haar geheim, wat op zich geen punt was, want ze was niet zo’n flapuit. Vroeger had Rosie genoeg gevoelens geuit voor twee, en Becky had haar laten begaan.

Nu ze erbij stilstond, realiseerde ze zich dat de geannuleerde vluchten en de treinstaking haar het perfecte excuus gaven om zich aan deze Kerstmis te onttrekken. Even zag ze zichzelf wegrennen van het vliegveld en teruggaan naar huis voor een paar rustige kerstdagen met videogames en wandelingen in de besneeuwde Londense parken.

Maar het beeld vervaagde toen ze dacht aan haar moeders kalkoen en de heerlijke kaneelkoekjes die ze speciaal voor Becky bakte. Ze dacht aan de knusse rode kerstsok die haar moeder aan de schouw had gehangen, al beweerde Becky bij hoog en bij laag dat ze daar allemaal te oud voor waren (niet voor een sok, maar om te beseffen hoeveel werk er in al die cadeaus ging zitten, en ze vond het haar verantwoordelijkheid om het gebaar af te wim-

pelen). Ze dacht aan haar vader, die zou zeggen: ‘Nog één potje scrabble, Becky,’ en aan het warme lijf van hun oude Ierse setter Percy die op haar voeten zou liggen.

Ze werd opeens overweldigd door heimwee naar Northumberland, met zijn weidse sterrenhemel, de winderige verlaten stranden en de imposante kastelen.

‘Kunt u nog één keer kijken? Ik wil echt naar huis,’ zei ze. ‘Het gaat niet alleen om Kerstmis. Mijn broer geeft ook een feestje en... hij wil iets aankondigen. Ik neem aan dat hij zich gaat verloven.’ Ze fronste. ‘Ik weet niet wat ik daarvan moet vinden. Hij kent haar nog maar twee maanden. Dat is toch ontzettend kort?’ Al was ze geen expert als het op relaties aankwam. Zij was iemand die snel verliefd werd en het was ook net zo snel weer voorbij.

De vrouw in de rij naast haar knikte. ‘Ja, dat is kort. Mijn zus trouwde na vier maanden en lag een jaar later al in een scheiding. Ze ontdekte allemaal dingen over hem waar ze geen weet van had.’

‘Precies.’ Becky draaide zich naar haar om. Eindelijk iemand die op dezelfde golflengte zat. ‘Ik zit in de rats. Er is tijd voor nodig om iemand te leren kennen. Bovendien heeft mijn broer, Jamie, geen echte relatie meer gehad sinds zijn laatste vriendin de benen nam. Dat is zes jaar geleden gebeurd en ze hadden acht jaar verkering. Acht jaar! Sinds hun studie medicijnen. Hij heeft er een flinke knauw van opgelopen. We maakten ons allemaal zorgen over hem. Jarenlang bleef hij vrijgezel, en opeens kwam hij dit meisje tegen op een zakenreis. Nu, twee maanden later, wil hij iets aankondigen. Morgenavond. Hij heeft champagne besteld. Dat is toch een teken?’

‘Zo klinkt het wel, ja. Hetzelfde overkwam mijn nicht Martha.’ Een man achter hen in de rij deed een stap naar voren. ‘We hadden allemaal totaal niet meer verwacht dat ze nog iemand zou vinden, hè, Ginny?’

De vrouw die hij aansprak, verveelde zich duidelijk in de rij.

Ze trok haar koffer mee zodat ze kon deelnemen aan het gesprek. ‘Zeg dat wel. Haar vriend wilde maar geen aanzoek doen. “We hebben het toch leuk zo?” zei hij altijd. Tot ze een nieuwe receptioniste kregen. Binnen een maand had hij Martha gedumpt en stapte hij prompt in het huwelijksbootje. Hij wilde dus wel trouwen, alleen niet met Martha. Het was niet persoonlijk, zei hij ook nog. Nou, hoe persoonlijk wil je het hebben?’ Zij en haar man wisselden een veelbetekenende blik.

‘Hartverscheurend,’ zei hij. ‘We dachten dat Martha nooit meer aan de man zou komen, maar drie jaar later, bij het uitlaten van de hond, sloeg de vlam in de pan.’

‘Hoe dan?’ vroeg Becky. Ze kon het bijna niet bijhouden. Mensen waren zo gecompliceerd. Ze kreeg er hoofdpijn van, daarom werkte ze liever met computers.

‘Ze kwam Roland tegen. Een maand later waren ze getrouwd.’

‘O.’ Misschien was dat wel geruststellend. ‘Een maand? Dat is snel. Zijn ze gelukkig?’

‘Nee, ze zijn ook gescheiden.’

Kijk, dus niet zo heel erg geruststellend.

Ze begon er spijt van te krijgen dat ze dit gesprek had aangezwengeld, omdat het haar zorgen om haar broer geen goed deed. ‘Dus het is beter om de tijd te nemen als je verliefd bent, toch?’

‘Misschien, je hebt alleen niet altijd de keus.’ Ginny boog zich naar haar toe. ‘Je leeft je leventje, doet je eigen ding, en opeens... wammes.’

‘Wammes? Je loopt ertegenaan en struikelt erover?’

‘Nee, wammes, je bent opeens hoteldebotel van iemand. Liefde op het eerste gezicht. En je staat machteloos.’

Becky wilde net zeggen dat ze daar niet in geloofde, maar toen dacht ze aan haar tweelingzus, die getrouwd was met Declan. Declan was heel lang haar collega geweest, en nu niet meer. Toen Becky hen aan elkaar had voorgesteld, was dat beslist een geval

van wammes. Het ene moment was Becky met hen in gesprek, het volgende gingen die twee helemaal in elkaar op en was ze lucht voor hen. Ze had een paar keer haar keel geschraapt en had toen haar glas met een klap op de tafel gezet. Niets. Ze hadden alleen oog voor elkaar, zelfs als Becky de horlepijp op de tafel was gaan dansen. Ze had Declan altijd een nuchtere man gevonden, maar vanaf die dag kon hij alleen maar over haar zus praten. Rosie dit, Rosie dat. Tot ze het niet meer kon aanhoren.

Acht maanden later stonden ze voor het altaar.

Zou dat Jamie ook zijn overkomen? Wat bezielde die familie van haar?

‘Het is fijn voor mijn broer, maar ik ben er niet helemaal gerust op. Nou ja, als ik heel eerlijk ben, vond ik zijn eerste vriendin niet zo leuk. Ze had op iedereen commentaar.’

Misschien moet je je iets vrouwelijker kleden, Becky. Ja, je werkt voornamelijk met mannelijke collega's en je wilt erbij horen, maar toch, trek ook eens een jurk aan, of doe wat lippenstift op. En waarom draag je altijd schoenen die het summum van gezondheid zijn, of die aan de veiligheidseisen op een bouwplaats voldoen?

‘Maak je niet te sappel.’ Ginny gaf haar een klopje op haar arm. ‘Ik weet zeker dat hij geen domme dingen doet.’

Becky was daar minder zeker van. Ze had altijd het gevoel dat zij voor haar oudere broer moest zorgen.

Ze was één keer verliefd geweest in haar leven, en dat was een traag proces geweest. Het gevoel had heimelijk bezit van haar genomen, als een emotioneel gewicht, laag op laag op laag, ongemerkt, tot ze op een dag wakker werd, in de spiegel keek en besepte dat er iets grondig was veranderd. Ze was zich lam geschrokken, en dat was geen fijn gevoel.

Ze schoof de gedachte snel opzij.

Haar telefoon ging en er verscheen een naam op het scherm.

Rosie.

Na een korte aarzeling wees ze de oproep af. Even later verscheen de boodschap:

Declan en ik zijn onderweg. Zo'n zin om je te zien!

Haar vingers hingen vertwijfeld boven de toetsen, maar uiteindelijk stuurde ze een paar emoji's.

Rosie was nu getrouwd. Becky zat niet te wachten op een uitvoerige uitwisseling met haar tweelingzus. En op dit moment voelde ze zich ook niet sterk genoeg om Rosies gedweep met Declan aan te horen. Declan die haar laptop had gerepareerd – alweer. Becky had het ook vaak gedaan, maar zij had van haar zus nog geen fractie van de waardering en de liefde gekregen die Declan voor exact hetzelfde karweitje ten deel viel. Declan die zo perfect was. In de tijd dat ze nog samenwerkten, was hij niet zo perfect geweest, en niet alleen omdat hij nooit de melk in de koelkast terugzette.

Toch was Becky blij voor Rosie. Ze was dol op haar zus en ze geloofde heilig dat je het beste van je leven moest maken, ook als je drek over je heen kreeg. Maar ze vond het lastig te aanvaarden dat ze gereduceerd was tot de op een na belangrijkste persoon in Rosies leven, en het kostte haar de grootste moeite om haar zus niet meer op elk moment van de dag te bellen.

Emoji's waren toch wel oké? Daarmee zou ze niet in de persoonlijke ruimte van haar zus komen.

Het was eigenlijk nauwelijks te geloven dat Rosie was getrouwd, al was ze op de bruiloft geweest. En sinds die ene dag, in februari, zou het gezin voor het eerst weer bij elkaar zijn. Hun eerste Kerstmis met een nieuw lid in de familie – of twee extra leden, als je Jamies vriendin zou meetellen. Rosies eerste Kerstmis met Declan als echtgenoot. De eerste Kerstmis dat Becky en Rosie niet voor dag en dauw samen hun cadeautjes zouden openmaken. Rosie zou met Declan in bed liggen. Slapen. Of niet. Misschien zouden ze spannender dingen doen dan slapen. Jamie zou in bed liggen met zijn vriendin en vast en zeker niet slapen.

Zij zou alleen in bed liggen. Of misschien met de hond ,als ze die mee kon smokkelen zonder dat haar moeder het zag.

Becky kreeg een hol gevoel vanbinnen, niet terneergeslagen, maar het scheelde niet veel. Kerstmis zou heel anders worden. En niet in goede zin. Althans, niet voor haar.

Ze wist niet zeker of ze erbij wilde zijn.

Maar als ze in Londen zou blijven, zou ze haar moeders hart breken. En mogelijk dat van haarzelf erbij. Bovendien was ze nieuwsgierig naar het meisje dat Jamie aan de haak had geslagen. Kennelijk was de bloedband sterker dan de behoefte aan zelfbescherming.

Ze zou het redden. Haar superkracht was dat ze heel goed haar gevoelens verborgen kon houden; niet alleen voor de buitenwereld, maar ook voor zichzelf. Als je het niet erkent, dan bestaat het niet – dat was haar principe.

Ze ritste haar capuchontrui dicht en strikte de veters van haar winterlaarzen nogmaals. Met haar koffer in haar hand stevende ze door de vertrekhal naar de uitgang, op zoek naar het bord van de autoverhuur. Dankzij haar huisgenote, die een feestje had gegeven, had ze slecht geslapen. Ze had oordopjes ingedaan, maar de herrie had door de hele flat gedreund. Ze zat er nu niet op te wachten om zeven uur in de verkeersdrukte van de kerstdagen te zitten, maar kennelijk had ze geen andere keus. Indien nodig kon ze ergens parkeren om een dutje te doen.

Ze schoot bijna in de lach.

Ze was achtentwintig, en volgens een artikel dat ze vorige week op haar telefoon had gelezen, zou ze in de kracht van haar leven moeten zijn. Maar zo het voelde het totaal niet.

Acht maanden geleden was ze aan een nieuwe baan begonnen en het wilde nog niet vlotten. Ze was goed in haar werk, dat verliep vlekkeloos. Maar bij deze baas was dat niet goed genoeg. Je moest ook socializen, praatjes aanknopen met de juiste mensen. Becky

verfoeide dat soort politieke steekspelletjes en ze was er ook niet goed in. Inmiddels was het duidelijk dat ze een fout had begaan door deze baan aan te nemen; een van de vele fouten, de afgelopen tijd. Inmiddels had ze zelfs thuis stress, doordat ze niet langer met haar zus woonde. Ze had niet zien aankomen hoe zwaar dat haar zou vallen. Ze had van tevoren geweten dat ze haar zou missen, maar niet in die mate.

Ze bleef even staan om ergens een kop sterke koffie te halen in de hoop dat het haar een oppepper zou geven. Jonglerend met bagage, koffie en sjaal kwam ze langs een immense, overdadig versierde kerstboom, die de reizigers in de juiste sfeer zou moeten brengen. Gordijnen van licht hingen van het plafond van de terminal af. De meeste mensen waren te druk bezig met hun reis om de twinkkelende lichtjes op te merken. Ze wilden vervoer en niets anders. Ze waren geen van allen op de plek waar ze wilden zijn.

Het voelde als een metafoor voor haar leven.

Even schoot door haar hoofd dat Declan en Rosie nog niet weg waren en dat ze misschien zou kunnen meerijden, maar ze verwierp het idee onmiddellijk. Als ze zich tiptop voelde, was ze al geen aanbiddelijke passagier, laat staan als ze gevangenzat in een auto met twee tortelduifjes. De kerst zou al zwaar genoeg zijn, ze hoefde geen voorproefje.

Zoals de vrouw al had gewaarschuwd, stond er een lange rij ongeduldige, opgefokte reizigers voor de balie.

Het stel voor haar was aan het kabbelen.

‘En als er geen auto’s meer zijn wanneer we aan de beurt zijn?’

Goede vraag, dacht Becky, Ja, wat dan?

‘Ze hebben genoeg auto’s.’

‘Dat weet je niet. Moet je eens zien hoe lang de rij is. Misschien moeten we buiten Londen iets zoeken, waar het minder druk is.’

Becky nam die suggestie in overweging, al had de vrouw het woord niet tegen haar gericht. Misschien niet eens een slecht idee.

Maar stel dat elders de auto's ook op waren? Dan zou ze in een buitenwijk van Londen stranden. Nee, ze kon beter op hoop van zegen blijven staan. Echt, kon deze dag nog erger worden?

‘Becky?’

Ze liet bijna haar koffie vallen toen ze zijn diepe stem hoorde.

O nee, alsjeblieft niet.

Ze dwong zichzelf te glimlachen – als die vrouw achter de balie het kon, dan zij ook – en draaide zich om.

Hij stond pal achter haar en oogstte nieuwsgierige blikken van de mensen voor haar in de rij.

‘Nee maar. Will! Hoe kom jij hier zo terecht?’

Hij was het levende bewijs dat de dingen nog erger konden als je dacht dat je de grens had bereikt.

‘Op dezelfde manier als jij, denk ik. Ik hoopte snel thuis te zijn, maar blijkbaar zal dat niet lukken.’ Hij sloeg zijn armen om haar heen, wat hij altijd deed, en dat gaf haar de kans haar blozende gezicht tegen zijn jas te verbergen.

Typisch. Buiten sneeuwde het en zij had weer wangen die gloeiden als een smidse.

Ze had nooit gedacht dat ze zich niet op haar gemak zou kunnen voelen bij Will, maar dat was voor ze zichzelf voor schut had gezet op de bruiloft van haar zus. Voor schut was te mild uitgedrukt. Dat zeg je als je en plein public raar struikelt, of als de wind je jurk omhoog blaast. Wat zij had gedaan, was gewoon tot op het bot vernederend. Dit ging over het soort vernedering waardoor je het liefst zou emigreren, je gezicht zou laten ombouwen en een andere naam zou aannemen.

Ze zou het uit haar hoofd zetten. Doen alsof er nooit iets was gebeurd.

Hopelijk zou hij hetzelfde doen.

Ze deed een stap naar achteren. ‘Het leek me leuk om op het vliegveld rond te hangen. Alvast in de kerstsfeer komen.’

‘Fijn voor je dat je erom kunt lachen.’ Hij keek haar even aan. Zijn handen lagen nog steeds op haar schouders. ‘Leuk om je weer te zien. Het is een poos geleden.’

‘Ach ja, je weet hoe het gaat. Werk. Druk.’

Hij knikte. ‘Alles goed met je? Je lijkt een beetje van slag.’

En zij maar denken dat het verbergen van gevoelens haar superkracht was. Blijkbaar niet voor Will. ‘Niets aan de hand. Vlieg-veldstress, meer niet.’

‘Ik zie aan je dat er iets is, Becky. Zeg het maar.’

Ze liet zich bijna ontvallen dat ze allesbehalve zin had in de feestdagen; dat ze het vreselijk vond om thuis Kerstmis te vieren; dat ze er beroerd aan toe was. Maar ze hield zich in. ‘Ken je dat, als de omroeper op het station je waarschuwt dat je niet tussen de trein en het perron moet vallen? Zo voel ik me over de kerst. Ik probeer niet in het gat tussen verwachting en werkelijkheid te vallen.’

Hij keek haar vragend aan. ‘Hm. Oké. Enfin, als je ooit wilt vertellen wat je dwarszit, dan weet je me te vinden.’

‘Je kent me toch? Ik ben niet zo’n prater. Dat laat ik aan mijn zus over.’

‘Hopelijk zal je werkelijkheid een stukje verbeteren als je hier eenmaal weg bent.’ Zijn blik ging van haar naar de rij mensen. ‘Wil je een auto huren?’

‘Ja.’ Wat kon ze anders zeggen? Dat ze in de rij stond voor de Kerstman? ‘Het lijkt de enige manier om in het noorden te komen. Tenzij die man met de witte baard en het rode kostuum me meeneemt in zijn arrenslee. Zijn vlucht was niet geannuleerd, voor zover ik kon zien. Misschien dat het luchtruim zich voor hem heeft geopend.’

Hij lachte. ‘Ik heb geen arrenslee, maar wel een auto en ik sta hier op de parkeerplaats van het vliegveld. Je mag met mij meerijden, als je dat ziet zitten.’

Ze zag het niet zitten. Helemaal niet zelfs.

‘Dat is heel vriendelijk aangeboden, maar het is makkelijker als ieder zijn eigen weg gaat. Ik moet onderweg een paar keer stoppen, naar mijn werk bellen...’ Haar stem stokte toen hij haar vragend bleef aankijken.

‘Je kunt bij mij in de auto bellen als dat nodig is, Becks.’ Alleen hij en haar broer noemden haar Becks.

‘Het zijn vertrouwelijke gesprekken.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik sta niet bekend als iemand die roddelt.’

En daar had ze geluk mee gehad, gezien wat hij met haar had meegemaakt, al voelde ze zich op dat moment allesbehalve gelukkig.

Het was alsof het hele universum zich tegen haar had gekeerd.

Achter haar mompelde een vrouw: ‘Als zij dat plekje in de auto niet hoeft, rij ik wel mee.’

Even zag ze Will door de ogen van een onbekende. Hij was lang en straalde kalme zelfverzekerdheid uit. Hij was arts, cardioloog, en ze wist zeker dat iedere patiënt zich veilig zou voelen als hij eraan kwam. De fraaie snit van zijn wollen mantel benadrukte de breedheid van zijn schouders, en zijn bril met robuust schildpadmontuur accentueerde de regelmatige lijnen van zijn gezicht. Hij zag eruit alsof hij zojuist model had gestaan voor ‘sexy academicus’.

Ze was zich bewust van haar gebleekte spijkerbroek en de comfortabele capuchontrui waar ze bijna in woonde. Wat zag hij als hij naar haar keek?

Het zusje van zijn beste vriend.

Dat was een ergerlijke gedachte. Ze zou erboven moeten staan. Wat kon het haar schelen? Ze kende hem al haar hele leven en hij was een van de weinige mensen bij wie ze zich altijd op haar gemak voelde, maar op de bruiloft van haar zus was daar verandering in gekomen.

Toen ze terugdacht aan die dag, greep ze naar haar capuchon om die bij wijze van bescherming over haar hoofd te trekken.

Hij fronste. 'Heb je het koud? Wil je mijn jas?' Hij was al bezig om zijn mantel uit te trekken.

Maar ze hield hem tegen. 'Nee, ik heb het niet koud. Mijn jas zit in mijn koffer omdat ik het altijd warm krijg op vliegvelden. Het is alleen mijn hoofd. Dat wordt koud. Je verliest de meeste warmte via je hoofd. Jij bent arts. Dat zou je moeten weten.'

'Eh...' Hij krulde zijn lippen en duwde zijn bril op zijn plek. 'Dat is een mythe.'

'O? Is het niet waar?'

'Nee, niet echt. Al is het wel belangrijk om te weten dat het afkoelen van je hoofd van invloed kan zijn op de systemische cardiovasculaire reflexen, vooral bij ouderen.'

Geweldig, zoals hij kennis uit zijn mouw schudde.

'Ouderen? Ik ben achtentwintig.'

'Ik weet hoe oud je bent, Becks.'

Natuurlijk. Hij wist immers alles van haar.

Ze schuifelde met haar voeten. Voelde ze zich maar minder opgelaten in ongemakkelijke situaties. Normaal gesproken zou ze op dit soort momenten achter haar computer duiken om zich van de buitenwereld af te sluiten.

'Ik hou mijn capuchon op, voor het geval mijn hoofd uitzondering op de regel is. Wie weet ben ik vroegtijdig aan het verouderen. Of wordt mijn hoofd eerder koud door mijn korte haar.'

'Het staat je goed, dat gekortwiekte koppie.'

Hij probeerde haar op haar gemak te stellen, omdat hij wist hoe opgelaten ze zich voelde.

Sinds de bruiloft was ze hem zoveel mogelijk uit de weg gegaan. Op dit drukke vliegveld was hij wel de laatste die ze had verwacht, maar nu ze zoveel pech tegelijk had, had ze het kunnen zien aankomen.

Hoogste tijd om haar ontsnapingsprotocol toe te passen. Ze was een meester in ongezien de benen nemen, vooral omdat mensen eigenlijk nooit echt op haar letten. Alleen was het nu anders, want Will bleef haar met die merkwaardige blik strak aanstaren. En dat was best eng, want Will leek altijd veel meer te zien dan anderen.

‘Echt, ik red me wel,’ zei ze. ‘Ik heb toch een auto nodig als ik daar ben. Ik had er een op het vliegveld van Newcastle willen huren zodat ik mijn eigen gang kon gaan, want de auto van mijn moeder heeft om de haverklap panne.’

‘Heeft dit soms te maken met wat er op de bruiloft is voorgevallen?’ Hij streek een haarlok van haar voorhoofd.

Iemand anders dan Will had ze nu een mep verkocht. Maar hij had haar vroeger, sinds haar vijfde, uit greppels getrokken en een zetje gegeven als ze in bomen wilde klimmen.

Ze vond het niet erg dat hij aan haar haar zat, maar wel dat hij die vraag had gesteld. Ze wilde niet over de bruiloft nadenken. Ze had die hele kwestie willen vergeten. Maar nu hij haar eraan herinnerde, kwam de dag tot in de pijnlijkste details naar boven drijven, tegelijk met allerlei emoties die ze had willen vergeten.

‘De bruiloft? Nee, natuurlijk niet. Dat is al weer een eeuwigheid geleden. Ik kan me die dag bijna niet meer herinneren, afgezien van de jurk die ik van Rosie moest dragen, omdat die zo vreselijk prikte. Nee hoor, dit is gewoon praktisch. Hoe dan ook, het was leuk je weer te zien, Will. Goede reis en fijne feestdagen. Misschien lopen we elkaar daar tegen het lijf.’ Ze wilde het liefst weglopen, maar dan zou ze haar plaats in de rij kwijt zijn, dus ze wachtte tot hij zou vertrekken. Toe, ga nou, dacht ze.

Hij ging niet.

‘We zien elkaar morgen al. Wist je dat ik was uitgenodigd bij jullie thuis?’